

หนึ่งในร้อย

● จัดโดย ... พงศ์ ไทจิตร

“คอลัมน์นี้จัดขึ้นเพื่อแนะนำบุคคลที่ได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่สังคม โดยที่เจ้าตัวมีจิตศรัทธาเสียสละทรัพย์สินส่วนตัว เพื่อจรรโลงสังคมในเรื่องการศึกษา การศาสนาและการพัฒนาชุมชน ฯลฯ การกระทำที่มีได้หวังผลตอบแทนทางการเมือง และการเงินนับว่าเป็นการกระทำที่น่าสรรเสริญ เปรียบเสมือนการปิดทองหลังพระ ซึ่งคงหาบุคคลประเภทนี้ไม่มากนักในสังคมปัจจุบัน เขาจึงเสมือนบุคคลหนึ่งในร้อย . . . ทสังคมต้องการ”

เขาคือผู้พิทักษ์สันตราษฎรพิทักษ์มัยเครื่องแบบ และรักอุดมการยิ่งกว่าชีวิต เขาอุทิศร่างกายและความสุขส่วนตัว เพื่อบริใช้งานในหน้าที่และประชาชนเป็นภาพพจน์ใหม่ของตำรวจไทยที่พูดจาเรียบร้อย นุ่มนวล มีความเอื้อยขาค ในขณะปฏิบัติงาน และเขาคือ จ่าสิบตรีเพชร สมบัติมาก บุคคลที่ “หนึ่งในร้อย” นำมาเสนอท่านผู้อ่านในฉบับนี้

คุณจ่า เป็นตำรวจจราจรอยู่ที่อำเภอยะรัง จังหวัดปัตตานี รูปร่างสูงใหญ่ นำเกรงขาม พุคจาสุภาพ นิ่มนวล เป็นที่รักใคร่ของประชาชน มีความโอบอ้อมอารี ต่อเพื่อนบ้านและสนใจในงานบุญกุศล ค่านิยมและความศรัทธาตั้งกล่าวนั้น จึงเป็นจุดสนใจที่ทำให้เราได้ไปพบเขาวันหนึ่งในระหว่างวันที่เขากำลังพักจากการปฏิบัติงาน

“ผมเป็นลูกพัทลุงโดยกำเนิด เกิดที่ตำบลจองถนน อำเภอเขาไชยสน จังหวัดพัทลุง มีพี่น้อง 7 คน พ่อแม่เป็นชาวนาและยากจนครับ การศึกษาของผมหรือครับ จบชั้น ม.3 (เดิม) ที่โรงเรียนสวัสดิ์วิทยา อำเภอเขาไชยสน จังหวัดพัทลุง ซึ่งโรงเรียนแห่งนี้ผมต้องเดินไปกลับระหว่างโรงเรียนกับบ้านถึง 18 กิโลเมตร คือเดินมาตอนเช้า 9 กิโลเมตร และเดินกลับอีก 9 กิโลเมตร”

จากประเด็นนี้ทำให้ข้าพเจ้า (ผู้เขียน) หวนคิดถึง

ว่า ด้วยความมูมนะบากบั้นของเขาในอดีต ทำให้คุณจ่ากลายเป็นนักต่อสู้ ทนต่อความยากลำบาก และหวนคิดถึงระบบการศึกษาในอดีตว่า ผู้ที่รักการศึกษาเล่าเรียน จำต้องขวนขวายและสู้ทน ถ้าหากเป็นนักเรียนสมัยนี้ การที่จะเดินทางมาโรงเรียนถึง 9 กิโลเมตรนั้น คงจะไม่สู้และไม่ยอมเรียนกันเป็นแน่แท้ ที่ไม่ตีอาจจะมีการเดินทางประหลาดกันไปแล้วก็ได้

“ผมไปจบ ม. 6 ที่โรงเรียนพัทลุงวิทยา ปี พ.ศ. 2492 เข้าเรียนต่อที่โรงเรียนนายร้อยตำรวจบ่อทอง 2 ปี และเมื่อสำเร็จการศึกษา ก็ได้เข้ารับราชการตำรวจที่อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี ในตำแหน่งพลตำรวจ รับเงินเดือนก็ไม่เกิน 450 บาท และต่อมาก็ได้ย้ายมาประจำที่ยะรังก็ประมาณ 10 ปีแล้ว”

ชีวิตของตำรวจเปรียบเสมือนการยืนอยู่บนอาวุธ

ที่มีคม 2 คม พลาดพล้งอาจจะเป็นอันตรายต่อตัวเรา
เองได้ แต่ตำรวจอาชีพอย่างเขาคิดคืออุกมกรรมและ
หน้าที่ที่รับผิดชอบ ดังนั้นอารมณ์เขาไม่หวั่นไหวต่อ
เหตุการณ์ที่เข้ามาพัวพันในชีวิตของเขา

จรรยาบรรณตำรวจได้กำหนดไว้เป็นกฎหมายตัว
ว่า "ตำรวจคือผู้รับใช้ประชาชน" ผมมีความภูมิใจ
มากที่สุดที่ชีวิตผมได้รับใช้ประชาชน คุณเจ้าพุดท้วยหน้าเสียด
ที่หนักแน่น เสมือนกับการที่จะระบายความรู้สึกที่คับ
อยู่ในใจมาเป็นเวลานาน

ข้าพเจ้าเองก็เห็นด้วยที่ว่าอาชีพตำรวจคือ
มิตรของประชาชน แต่คนทั่วไปไปมองเห็นว่า
ตำรวจคือศัตรู ทั้งนี้เพราะคนส่วนใหญ่มักเอา
อารมณ์ของตัวเองเข้าเป็นเครื่องวัด และถ้ามองไปว่า
ลักษณะตามธรรมชาติของอาชีพตำรวจนั้น คือ ผู้
พิทักษ์สันติราษฎร์ คอยบำบัดทุกข์บำรุงสุข ปราบ
ปรามผู้ประพฤติผิด แต่ที่น่าจะมีข้อขัดแย้งที่ว่าอาจ
จะมีตำรวจเลวบางคนที่อาศัยตำแหน่งหน้าที่ และ
อำนาจของตัวเองโดยผลประโยชน์อันเป็นการปฏิบัติ
หน้าที่นอกแบบ ทำให้ประชาชนมีความรู้สึกฝังแน่น
เกลียดชังตำรวจ ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ไม่ชอบพฤติกรรม
ของบุคคลที่อาศัยเครื่องแบบ ที่ประพฤติในทำนอง
เช่นเดียวกัน ซึ่งจากการที่ประชาชนประสบกับ
สภาพของตำรวจเลวๆ ดังกล่าว จะเป็นภาพพจน์ที่
มองตำรวจในแง่ที่ไม่ดี

เจ้าเพชร ได้เล่าว่าในชีวิตตำรวจของเขาได้ปฏิบัติ
งานที่ประทับใจมากที่สุดก็ในการปราบขุนโจร สนิ กาโบ

จ.ส.ต. สรวเพชร สมบัติมาก

ขุนโจรค่าหัวสองหมื่นห้าพันบาท ที่อาละวาดอยู่ในเขต
อำเภอยะรัง จังหวัดปัตตานี เมื่อปี พ.ศ. 2513 ซึ่งขุนโจร
ดังกล่าวนี้อยู่หมู่บ้านปอดสัน ตำบลกระโถ อำเภอยะรัง
จังหวัดปัตตานี แต่ที่ปะทะกันจริงๆ นั้น ที่หมู่บ้านยะปะ
ตำบลระแว้ง อำเภอยะรัง จังหวัดปัตตานี ทั้งนี้เนื่องจาก
เจ้าหน้าที่ได้เข้าปฏิบัติงานโดยมีอัตราค่าส่ง 7 คน และ
สืบทราบว่าเป็นหมู่บ้านดังกล่าวนี้ ขุนโจร สนิ กาโบ กับ
พรรคพวกประมาณ 20 คน มาหลบซ่อนอยู่ แต่เมื่อเข้า
แผนจริงๆ และตรวจค้นปรากฏว่าไม่พบแม้แต่วิวรอย
ของเสือร้าย การตรวจค้นทั้งคืนจึงไร้ผลจึงเดินทางกลับ
และเดินทั้งช่วงห่างกันเป็น 2 พวก คือพวกแรก 3 คน
ล่องหน้ามาก่อนประมาณ 20 เมตร และอีก 4 คนเดิน

ตามมา จนเกือบจะ 10 โมงเช้า จำเพชร ซึ่งเดินมากับพวกแรกด้วย พลันมองเห็นเหล่าโจรร้ายมีอาวุธครบมือ นอนเรียงรายอยู่ในป่าละเมาะที่มีทำเลดีกว่า และวัชระสุณใส่ตำราวจันทน์ที่ สัตยชาติญาณการต่อสู้ วิญญาณตำราวจันทน์ที่รับผิดชอบ และการป้องกันตัวเองเมื่อจมนม เป็นคำสั่งจากสมอง ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจทั้ง 3 นาย ล้มนอนราบกับพื้นหญ้า ใช้ค้อนมาเป็นกำบัง สาคกระสุนเข้าต่อสู้เหล่าโจรร้าย ถึงแม้จะเป็นร่องในสมรภูมิ และอาวุธ เพราะพวกโจรมี เอ็ม 16 แต่เจ้าหน้าที่มี .05 เพียงกระบอกเดียว นอกเหนือไปจากอาวุธประจำตัว แต่ด้วยขวัญกำลังใจจากเพื่อนอีก 4 คน และได้ขอกำลังจากหน่วยอื่น ๆ มาโอบล้อม ซึ่งทั้งตำรวจ 7 นาย และขุนโจร ต่างก็อยู่ภายในวงล้อมของตำรวจที่มาช่วยสนับสนุน การต่อสู้เป็นไปถึง 4 ชั่วโมงครึ่ง เป็นการยิงกันจนหมดกระสุน และทางตำรวจรอบนอก ก็ได้สนับสนุนส่งกระสุนให้เพิ่มเติม ยิงจนพวกโจรตาย 7 คน นอกจากนั้นบาดเจ็บหลบหนี และจับกุมได้บ้าง และตำรวจได้รับอันตรายจนพิการ 1 นาย

ถึงแม้เป็นเพียงเสี้ยวหนึ่งในชีวิตของผม จำเพชรกล่าวอย่างช้า ๆ แต่ขอให้คุณคิดดูซิครับ เหตุการณ์เฉพาะหน้าที่จะต้องแก้ไข ตำรวจยอมเอาชีวิตเข้าแลก ยอมตายทั้งที่ลูกเมียที่บ้านยังรอคอยการกลับ แต่เขาไม่รู้ และตัวผมเองก็ไม่รู้ว่า จะมีโอกาสกลับไปหาลูกเมียได้อีกหรือเปล่า

ข้าพเจ้า (ผู้เขียน) ได้ตามความรู้สึกว่าในเมื่ออาชีพตำรวจต้องเสี่ยงกับความตาย แล้วทำไมจำจึงมายึดอาชีพนี้ จำเพชรได้ตอบว่า โดยความรู้สึกส่วนตัวมีความเห็น

ว่า อาชีพตำรวจคือการทำผลประโยชน์ให้กับสังคมอย่างแท้จริง ทำให้เกิดความภาคภูมิใจที่เมื่อคนอื่นได้รับทุกข์แล้วตัวเองได้เข้าไปช่วยเหลือ อย่างเมื่อไม่กี่วันมานี้ เครื่องจักรโรงสีของประชาชนชาวอำเภอยะรัง ถูกคนร้ายขโมยไปขายที่อำเภอหาดใหญ่ จำเพชร ก็พยายามติดตามจนเอาคืนมาได้ ความภาคภูมิใจอันนี้แหละเหมือนกับไอศถมนานวิเศษที่ทำให้ผมชอบชีวิตตำรวจ

เราเปลี่ยนบรรยากาศอันเคร่งเครียดมาสู่ความคิด และทักษะของจำหนุ่มวัย 44 ปี ในแง่ของการศึกษาบ้าง ซึ่งจำก็มีทักษะว่า รู้สึกดีใจที่ประชาชนทางภาคใต้ได้มีที่ศึกษาเล่าเรียนเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะการที่มีมหาวิทยาลัย อันเป็นการศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อฝึกฝนบุคคลที่จะรับใช้ประเทศชาติในอนาคตตามสาขาวิชาชีพต่างๆ แต่ก็ยังเป็นห่วงเด็กที่จบชั้น ป. 4 ออกมาแล้วไม่ได้เรียนต่อ และไม่ได้มีวิชาชีพติดตัวไปด้วย ซึ่งพวกนี้อาจจะมีความโน้มเอียงไปในทางที่จะเป็นคนไม่มีอาชีพ และอาจจะถูกชักชวนไปในทางที่ก่อให้เกิดการประพฤติ ไปในทางที่เสียหายได้

น่าจะมีจุดที่สนใจว่าถึงแม้ว่า จำเพชร จะเป็นตำรวจ แต่ก็ยังมีความเข้าใจต่อปัญหาของการศึกษา เพราะการศึกษาระดับ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยทั่วไปแล้ว ทั้ง บัณฑิต ยะลา นราธิวาส ยังจัดว่าอยู่ในระดับต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับที่อื่นๆ พิจารณาทุกอย่างง่ายๆ ก็ให้เห็นการเข้าศึกษาในแดนใต้บังคับ ประชาชนในท้องถิ่นนิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนภาษาไทย มักจะส่งไปเรียนที่โรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม หรือที่เรียกกันทั่วๆ ไปว่า "ปอเนาะ" ซึ่งเป็นโรงเรียนสอนศาสนา กังนั้น (โปรดอ่านต่อหน้า 67)